

Klášřina

dobrodružná výprava

Pia Hagmarová

Albatros

Pia Hagmarová

Klářina dobrodružná výprava

Pia Hagmarová

Klářina dobrodružná výprava

Albatros

Přeložila Helena Stiessová

KLARAS ÄVENTYRSRITT

© Pia Hagmar, 2000

Published by agreement with B Wahlströms Bokförlag,
Forma Books AB, Sweden

Translation © Helena Stiessová, 2014

Illustrations © Barbora Kyšková, 2014

ISBN 978-80-00-03423-2

Věnováno Marianne. A taky Fridě, Petře a Mikovi.

1

Tráva je temně zelená a šťavnatá. Stébla se líně uklánějí v lehkém větříku. Podél ohrady rostou pryskyřníky, vysoké trsy kerblíku a polštáře vínových šošolek jetele. Kolem květů se nadšeně motají buclatí čmeláci. Na vzdáleném konci ohrady podřimují koně ve stínu mohutné břízy se svěšenými větvemi.

První z nich je Lisin mohutný hnědák Olle. Je oplácáný a klidný jako školní kůň v důchodu, ale přes překážky skáče jako málokterý jiný pony. A vedle něj stojí Star, drobný grošáček s dlouhou, pocuchanou hřívou. Pořád si nemůžu zvyknout na to, že je můj. Občas se musím štipnout do ruky, abych se ujistila, že se mi to nezdá, je to pravda, že já, Klára Anderssonová, mám svého vlastního koně, a to je mi teprve dvanáct let.

Sedím na brance a jen tak klátím ve vzduchu bosýma

nohama. Sluníčko hřeje do tváří, přestože je časně zrána. Koně nepřítomně mávají ohony, aby si udrželi od těla dotěrné mouchy. Vzduch voní létem, všechno jása létem, a taky že je léto. Prázdniny! Existuje snad na světě úžasnější slovo? Dva měsíce svobody. Žádné domácí úkoly, žádné hodiny a přestávky a žádný školní autobus, na který se musí každé ráno pospíchat.

Zničehonic přeruší letní pohodu ohlušující zahvízdání. Koně se rázem vytrhnou z dřímoty. Star vystartuje trochu zmateně, řídký ohon vytrčený do vzduchu, a vykopává zadníma nohama jako v cirkuse. Dokonce i Olle se probere a dá se do trysku, než mu dojde, že nehrozí žádné nebezpečí. To jen Lisa míří k ohradě.

Zahvízdá znovu a zamává na mě shora od domu. Nikdo neumí hvízdát na prsty tak pronikavě jako Lisa. Zní to pěkně drsně a oprskle, taky bych to chtěla umět. Jednou mě to učila, ale když strčím prsty do pusy a fouknu jako ona, neozve se ani pípnutí. Akorát se poprskám a tím na nikoho zrovna velký dojem neudělám.

Lisa sbíhá ze svahu, je taky bosá, v jedné ruce má velký obložený krajíc chleba a v druhé třímá svazeček mrkve.

„Proč jsi mě nevzbudila?“ houkne na mě vyčítavě.

„Myslela jsem, že se potřebuješ vyspat dorůžova,“ rýpnu si.

Jestli se někdo nepotřebuje vyspat do krásy, je to Lisa. Už takhle je hezká až až. Lesklé havraní vlasy se jí vlní až do pasu a má dlouhé černé řasy. Kamkoliv přijde, všichni se za ní otáčejí.

Já jsem vedle ní v podstatě neviditelná. Mám obyčejné blond vlasy kousek pod ramena a modré oči jako spousta ostatních. Ale většinou je mi celkem jedno, jak vypadám.

Když moje maminka přišla minulý rok na podzim o práci, musely jsme se přestěhovat sem, na Malinovou stráň. Tehdy jsem naříkala, jaká je to katastrofa, ale dneska vím, že to byla výhra v loterii. Jinak bychom nikdy nepoznaly Lasseho. Právě jemu patří velký červený dům, ve kterém bydlíme. Je rozdělený na dva byty. My s mamkou bydlíme v jednom a Lasse v tom druhém. Lissa je Lasseho dcera a první den prázdnin se sem přestěhovala. Ve městě s maminkou a mladším bráchou ji to nebavilo.

K domu patří stáj. Když jsme se s mamkou přistěhovaly, byla skoro na spadnutí. Ale díky tomu, že vůbec existovala, vyslyšel Lasse Lisino věčné loudění a koupil jí ponyho. Bez stáje by si to nemohl dovolit, protože ustájit koně někde v pronajaté maštali je vlastně to nejdražší. Když nepočítám, kolik stojí samotný kůň.

Olle byl první pony, na kterého jsme se jeli podívat. A ve stejné stáji bydlel i Star, šeredný a protivný poník, kterého nikdo nechťel. Nikdo kromě mě. Jelikož nám ho nabídli skoro zadarmo, mamka mi ho koupila, abych nemusela Lise závidět. Ale hlavní důvod byl, že jí v tom chtěl zabránit táta.

Moji rodiče se před několika lety rozvedli, ale stejně se pořád kvůli něčemu hádají. Lépe řečeno hlavně máma. Ona je jinak až vzácně prima, na to, že je máma, jenže má příšernou

sloní paměť. Mám dojem, že tátovi asi nikdy neodpustí, že nás opustil a odstěhoval se k Elisabeth. To je jeho nová manželka.

„Dáš si?“ zeptá se Lisa a nabídne mi ke kousnutí svůj chleba.

Sedíme spolu na brance a jen si tu chvíli užíváme. Lepší výhled si neumím představit. Zelená letní louka a dva poníci, naši poníci. Lisa ale není zvyklá jen tak sedět a kochat se, ať je výhled sebehezčí. Neklidně se zavrtí.

„Už ses ptala mámy, jestli ti to dovolí?“ zajímá se.

„Ještě ne,“ přiznám.

Máme s Lisou v plánu udělat si o prázdninách dlouhou výpravu na koních. Chceme jet hodně daleko a vzít si s sebou stan, abychom přenocovaly v lese. Bohužel mám takové tušení, že se to mamce vůbec nebude líbit. Proto čekám, až se naskytne vhodná příležitost, kdy se jí zeptat. Abych ji přemluvila, budu potřebovat veškeré lstivé metody, které mám v zásobě. Lisa tohle nechápe. Ona má Lasseho omotaného kolem prstu. Moje mamka se jen tak omotat nedá. Ta se nenechá ani nalomit.

„Jestli se nezeptáš ty, udělám to sama,“ pohrozí mi Lisa.

„Udělám to, slibuju. Nejpozději dneska večer,“ zavážu se.

Lisa seskočí z plotu a zamává svazečkem mrkve, aby si ho koně všimli.

„Tak pojďte, koníčky! Dáme se do práce,“ zavolá na ně.

Otočí se na mě.

„Nezapomnělas doufám, že má s námi tvoje máma dneska lekci v ježdění.“

Za půl hodiny jsou koně vyhřebelcovaní a osedlaní. Na louce vedle ohrazené pastviny jsme s Lisou postavily drezurní obdélník. Vlastně jsme jen vyšlapaly obdélníkový obrys a do každého rohu jsme zatloukly sloupek, ale funguje to dobře. Teď tu s koňmi chodíme tam a zpátky a čekáme, až mamka dorazí.

Neznám nikoho, kdo by měl maminku, která umí jezdit na koni. Když byla mladá, dokonce závodila v přeskocích i drezuře. Na jednu stranu je to super, ale na druhou stranu je to pech. Jsem ráda, že chápe, jak moc je pro mě Star důležitý. Ale když se začne plést do věcí, které chci zvládnout sama, pokaždé mě namíchne. Vždycky ví všechno nejlíp a to je k vzteku.

Když jsem dostala Stara, musela jsem přestat chodit do jezdecké školy. Mamka nemá tolik peněz, aby se mohla starat o poníka a ještě mi platit hodiny ježdění. A tak se rozhodla, že mě bude trénovat sama.

Strašně bych si přála umět jezdit pořádně. Spoustu let jsem snila o tom, že se to naučím. Jezdit už teď umím, sice nijak oslnivě, ale stačí to. Dokonce si někdy vyjedu sama do lesa a už se mi nesvívá žaludek leknutím, když jedu tryskem. Spoustě lidí by to takhle stačilo. Jenže já chci umět jezdit opravdu dobře, co nejlíp to jde. Chtěla bych to umět stejně skvěle jako závodníci v televizi, aby Star uměl takzvaně jít na otěži s podsazenýma zadníma nohama, v dokonalé rovnováze. Fajn, to už bych možná chtěla moc, ale každopádně se chci naučit obrat kolem záďe, poloviční překrok a podobné prvky.

Akorát bych si přála, aby mě to nemusela učit zrovna máma. Když na mě houkne, že se mám posadit hlouběji do sedla, namíchne mě to stejně, jako když mě pořád peskuje, ať si uklidím v pokojíčku nebo udělám úkoly. Kdyby na mě takhle křikl opravdový trenér v jezdecké škole, vůbec by mi to nevadilo. Vím, že jsem nespravedlivá, přece se nebudu na mamku zlobit za to, že mi chce poradit. Jenže si zkrátka nemůžu pomoci. Štve mě.

Lisa taky nemá ráda, když jí moje máma něco vytýká. Ale přesto na naše hodiny chodí. Možná přece jenom vidí, že se tam dá něco přiučit. Anebo ji zkrátka baví porovnávat, o kolik je šikovnější než já.

Chodíme pořád dokolečka a čekáme, kdy to koně přestane bavit. Teprve když jsou dočista otrávení, přiloudá se mamka, v ruce hrnek s kávou. Vypadá, jako by právě vylezla z postele, je rozcuchaná a místo očí má dvě škvírky. Přitom právě ona rozhodla, že si dneska lekci uděláme brzo ráno.

„Letní ráno je taková krása,“ rozplývala se včera. „Cvrlikání ptáků a tráva pokrytá ranní rosou, tomu se nic nevyrovná.“

Teď na to zřejmě zapomněla, protože si brblá pod vousy, jaká je to dřina s dětmi, které člověka o dovolené tahají z postele v osm ráno. Povzbudivý ptačí cvrkot zřejmě vůbec nevnímá. Ale když do sebe obrátí kafe, přece jen se probere a vezme si nás do parády.

Máme za úkol klusat na kruhu a dělat větší a menší kroužky. Zní to jednoduše, ale vůbec mi to nejde. Star se snaží uniknout,

přidá do kroku a zvedá hlavu. Jakmile to udělá, má najednou drncavý a nepříjemný krok. Poskakuju v sedle, až málem pustím otěže.

„Musíš pořádně používat vnitřní holeň, Kláro,“ volá na mě máma. „Nenech ho, aby se z toho vykroutil.“

Jí se to řekne, jenže mně to prostě nejde a nejde. Nechápu, jak to myslí, a Star zase nechápe, co po něm chci. Je zvyklý jezdit, ale to je tak všechno. Umí jít krokem, klusat, cválat a dělat oblouky. A já neumím o moc víc.

Zatímco se Starem zápolíme, až z nás pot jen leje, Olle dělá jako obvykle všechno správně. Šlape pod sebe zadníma nohama a ladně kloní hlavu. Když má zmenšit kruh, udělá pár překroků a tím je hotovo. Lisa se v sedle usmívá jako princezna z pohádky. Tváří se tak spokojeně, až se to nedá vydržet.

„Co kdybysme dneska zkusili přeskoky?“ navrhně máma.

Ještě nikdy jsem se Starem neskákala. Jednou jsem to zkusila, ale vzepřel se, já sletěla a máma se příšerně rozčílila. Od té doby smíme jen překračovat kavalety položené na zemi. Mamka se Starem několikrát zkoušela přeskočit nějaké překážky v ohradě. Ze začátku nevěděl, co na něj šijeme. Prohlížel si překážky a tvářil se, jako by nechápal, proč jsme mu zaneřádili pastvinu starými zrezavělými sudy.

Ale když Olle skočil před ním, Star se přes překážku vrhl taky. Občas se sice odrazil moc brzo a někdy zase moc pozdě, ale překonal je všechny. Po každém skoku sklonil hlavu a několikrát

vykopl do vzduchu zadníma nohama. Vypadalo to všelijak, ale máma tvrdila, že to je dobré znamení.

„Je vidět, že ho to baví, a to je hlavní. Z koně, pro kterého skákání není zábava, nikdy žádný šampion nebude.“

Ale teď sedím v sedle já a budeme poprvé skákat spolu. Překážka, kterou máma sestavila, má na výšku jenom několik decimetrů, ale stejně jsem nervózní. V jezdecké škole jsme občas skákali, jenže s vlastním koněm je to něco jiného. Najednou si toužebně přeju, aby byl Star stejně poslušný a klidný jako Olle. Lisa se rozhodně nemá čeho bát.

„Jeď přímo k překážce a drž ho pevně koleny, aby se nemohl vykroutit. Přidržuj se za hřívu a snaž se nedosednout do sedla,“ káže mamka.

Žaludek mám stažený napětím. Teď si nesmím uříznout ostudu. Nechci, aby si Lisa pomyslela, jak jsem nemožná. Ona jde na přeskok první. Překážka je tak nízká, že ji Olle spíš překročí. Star samou nedočkavostí podupává na místě. Nechce zůstat pozadu. Bez váhání vyrazí a překážku taky přehopsne. Je z toho neohrabaný a přízemní skok, a přestože se pevně držím hřív, stejně při doskoku ztěžka kecnu do sedla.

Ale nevadí mi to, naopak jsem s námi oběma navýsost spokojená. Možná to nebyl dokonalý přeskok, ale v každém případě jsme překážku zdolali na první pokus. Obrátím se na mámu a jsem si jistá, že nám zatleská a bude zářit radostí z našeho úspěchu. Jenže mamka se vůbec netváří spokojeně.

„Ne, takhle to nepůjde, Kláro,“ řekne.

„Ale vždyť jsme to přeskočili,“ bráním se udiveně.

„Je mi to líto, zlatíčko, ale Star potřebuje lepšího jezdce, jestli se má naučit, jak se správně přeskakuje. Kdyby to už uměl, byla by to jiná věc. Nemůžeme přece riskovat, že ho skákání přestane bavit, že ne? Ale když ho pořád někdo bude tahat za uzdu a padat do sedla, klidně se to může stát.“

Otočí se na Lisu.

„Nemohla bys chvilku se Starem skákat ty, Liso? Na mě je moc malý, jinak bych to udělala sama. Klára by si mohla zatím půjčit Olleho. Prospěje jí, když si zkusí přeskok s trénovaným koněm, a jemu to nijak neublíží.“

Beze slova si s Lisou vyměníme koně. Ale v duchu jsem vzteky bez sebe. Jak mě máma mohla před Lisou takhle ponížít? Měla by chápat, jaká je to pro mě ostuda. „Ollemu to neublíží.“ Takže podle mámy jezdím tak bídne, že dokonce ubližuju vlastnímu koni! Je mi hrozně.

A ještě horší to je, když Lisa na Starovi vyjede. Najednou je z něj jiný kůň. Pod jejím vedením dělá krásné oblouky, a dokonce se jim spolu povede udělat pár kroků vzad. Když ho pobídne směrem k překážce, skoro si přeju, aby spadla. Nedívá se na to lehce, když váš vlastní pony jezdí mnohem líp s jiným jezdcem.

Jenže Lisa samozřejmě nespadne. Star najednou ví přesně, kdy se má odrazit, a přeletí překážku jako nic. Ani šance, že by si Lisa kecla do sedla.

„Výborně, Liso!“ volá máma.

Tak to je vrchol. Jak jen mohla? Já jsem přece její dcera. To mě má chválit, nikoho jiného. Skákání s Ollem mě ani trochu nerozveselí, přestože nám to jde. Zlobím se na mámu i na Lisu. Když si uvědomím, jaká je to ode mě hloupost, nakrknou se o to víc.

Po tréninku Stara vztekle vyhřebelcuju. Jsem naštvaná dokonce i na něj. Jako by mě zradil, když Lisu tak poslouchal. Vypustím ho do ohrady a nedostane ode mě jedinou mrkev. To bude jako trest stačit. Star se okamžitě pustí do trávy a já si jdu vyšplhat na jednu z mnoha starých a pokroucených jabloní. Tam pak sedím a hodiny trucuju. Skrz listí zahlédnu Lisu, jak Olleho koupe v proudu vody z hadice. Star by taky potřeboval sprchu. Ale dneska ne. Dneska nemám náladu vůbec na nic.

Když pak uvidím mámu, jak se vede po louce s Lassem za ruku a zmizí spolu v lese, zatmí se mi před očima. Pomalu si zvykám, že se do sebe zamilovali. Někdy mám dokonce pocit, že je to docela prima. Ale dneska mě to akorát rozčílí. Mámu očividně zajímají všichni, jenom ne já. Je to vážně zrádkyně.

2

Večer se mamky zeptám, jestli můžu s Lisou jet na výlet s přenocováním, přestože se ta otázka zrovna vůbec nehodí. Vlastně se zeptám jen proto, že jsem už beztak mrzutá. A protože vím, že mi to nedovolí, budu mít aspoň další důvod, proč být našťvaná naplno, a já teď mám hroznou chuť se vztekat.

Máma odpoví, přesně jak jsem čekala:

„Ale no tak, Klárinko, to přece nejde. To snad chápeš sama, že bych z toho byla hrůzou bez sebe. Proč si radši neuděláte vyjíždku tady doma? Vždyť je tu tolik různých tras. A co říkáš, že bysme si teď uvařily čokoládový pudink?“

Přehnaně nakloní hlavu do strany a vesele se na mě začulí. Podle všeho si myslí, že jsem pořád malé děcko, kterému stačí,

když má do čeho zub vrazit. Kam až sahá nedůvtipnost všech matek, to bych ráda věděla.

„Já žádnéj pudink nechci!“ odseknu a s dupáním vyběhnu nahoru do pokojíčku.

Vztekle prásknu dveřmi a vrhnu se na postel. A jak tam tak ležím a kopu do zdi, najednou dostanu nápad. Zlomyslný, ale naprosto dokonalý nápad. Už vím přesně, co udělám, aby mě mamka pustila s Lisou na výlet.

Potichu se vykradu po schodech dolů a prosmýknu se do máminy pracovny. Opatrně zavřu dveře, aby náhodou neposlouchala. Pak vytočím tátovo číslo. Obvykle mi vadí, že se moji rodiče kvůli všemu hádají, ale tentokrát toho využiju, abych dosáhla svého.

Tátka má špatné svědomí, protože se vídáme hrozně zřídka. Nemá na mě skoro nikdy čas. Takže určitě neodmítne, když ho o něco poprosím.

A taky že ne. Sice se mu do toho moc nechce, jelikož si umí představit, jak bude máma zuřit, jestli nám na tu lest přijde, ale po chvilce přemlouvání přece jen povolí.

„Tak teda jo, já to pro tebe udělám. Ale je to poprvé a naposledy a musíš mi slíbit, že to Nitě nikdy neprozradíš. Jestli to prokoukne, ugriluje mě zaživa,“ řekne.

Za pět minut zazvoní telefon. Vyzvání pěkně dlouho, než ho máma zvedne. Čekám v pokojíčku jako na trní a doufám, že můj plán vyjde. Za chvíli ke mně mamka vtrhne a čertí se jako rozdrážděná voska.

„Jak jsi mohla tátovi říct, že jsem ti slíbila výlet na koni?“
vybafne.

Tváře má rozpalené do ruda. Takhle vypadá vždycky, když se rozčílí. Momentálně je to dobré znamení.

„Nic takového jsem neudělala,“ hájím se nevinně. „Jenom jsem mu vyprávěla, že s Lisou možná pojedeme na výlet.“

Mamka se zatváří zmateně.

„To je vážně divný,“ povídá. „Protože mi právě sdělil, že jsem nezodpovědná matka, která jen tak pustí dítě z domu.“

„To že řekl?“ divím se a nad hlavou se mi dělá svatozář. „Tak to mi určitě špatně rozuměl.“

Teď už máma nechápe vůbec.

„Páni!“ vydechne a sesune se na postel.

„Co je?“ zeptám se.

Máma se zasměje.

„Tak to jsem si uřízla pěknou ostudu. Strašně jsem se vytočila a řekla jsem mu, že se o tebe starám já, a tudíž taky rozhodnu, co smíš a co ne. Nemá se do toho co plést, když si ani nevzpomněl na zakončení školního roku.“

Vyskočím z postele.

„Takže můžeme s Lisou na tu výpravu?“

„No dobře, tak si jeďte,“ řekne mi máma s hlubokým povzdechem. „Nemůžu pořád měnit názor tam a zpátky.“

Skoro je mi jí líto. Ale pak si všimnu, jak jí zacukají koutky, a vzápětí se začne hihňat.

„Že já se nikdy nenaučím nejdřív myslet a rozčilovat se až potom. Holt mi to zřejmě patří, když už mám tak horkou hlavu. Ale musíš mi slíbit, že na sebe budeš hrozně opatrná a několikrát denně mi zavoláš.“

„Jasně že jo,“ odpovím s širokým úsměvem.

Prosadila jsem svou. Plán mi vyšel do puntíku. Věděla jsem, že to tak dopadne. Když táta po mámě něco chce, můžu se vsadit, že udělá přesný opak, jen aby ho naštvála. Aspoň jsem těch věčných hádek jednou využila. Patří jim to oběma. Oni se ani za mák nestarají o to, jak mě trápí, že se na ničem neshodnou.

Spacáky, stan, igelitový pytlík plný ovsa, vodítka a hromada jídla. Když jsou Olle a Star obtíženi veškerým nákladem, vypadají jako dva řečtí oslíci na cestě na trh. Nabalily jsme toho na ně s Lisou tolik, že se přes všechny propriety sotva vyškrábeme do sedla.

„Když se do týdne neozveme, vyhlašte po nás pátrání,“ vtipkuje Lisa.

Tenhle žert mamku v žádném případě nerozesměje. Chová se teď tak, jak si představuje řádnou matku od dětí, a pronásleduje nás s litaníí dobrých rad a všemožných výstrah málem až do lesa. Ale spíš si myslím, že je vlastně ráda, že nás má na chvíli z krku. Konečně budou jednou s Lassem sami a můžou se pusinkovat, co hrdlo ráčí, žádné schovávání za rohem, jako to dělají jindy. Jenom doufám, že se mezitím nestačí zamilovat až po uši. Kdo ví, třeba se stihnou sestěhovat, než se vrátíme. Na rodiče

není nejmenší spolehnutí. Měly by existovat chůvy pro dospělé, ne pro děti. A speciálně pro láskou zaslepené rodiče bez kouska rozumu.

Obklopí nás tiché šero jehličnatého lesa. Přestože jdeme po cestě, kudy jezdíme skoro denně, tentokrát je to jiné a hrozně dobrodružné. Jsme na výpravě. Výlet začal. Pojedeme celý den a večer se někde utáboříme.

Jenže už po půl hodině to začne být jednotvárné. Koně mají tak těžký náklad, že s nimi nemůžeme jet ani klusem, natož se pokoušet o cval. Jdeme krokem, co noha nohu mine, a máme dojem, že takhle se nikdy nikam nedostaneme. Kde jsou všechna dobrodružství, která jsme si představovaly? O největší rozruch dne se postarají dva zajíci, kteří nám přehopsají cestu těsně před nosem. Koně sebou trochu trhnou, ale tomu se sotva dá říkat dobrodružství.

„Tohle je hrozná otrava. Sesedneme a sníme jídlo, aby nám ubyla zátěž,“ rozhodne Lisa.

Jak řekne, tak uděláme. Zastavíme se u říčky a sundáme koním sedla. Ať se napasou, než se nasvačíme. Mamka mi zabalila obložené chleby se smaženým vajíčkem. Vajíčko ani není připálené, takže se opravdu musela snažit. Vaření není její silná stránka. Lasse je oproti ní výtečný kuchař, a tak není divu, že hladově šilhám po Lisině balíčku. Dostala na cestu tenké chlebové placky s plátky uzeného sobího masa a malé žluťoučké palačinky s medem.

„Vem si. Stačí to pro nás obě,“ řekne Lisa, když vidí můj závistivý pohled.

Ládujeme se, až se nám dělají boule za ušima, ale náklad se o moc nezmenší. Stan a spacáky do sebe zkrátka nenacpeme.

Slunce svítí a luční tráva se kolem nás rozprostírá jako zelené moře. Koňské huby přežvykují a přežvykují. Vypadá to, že by poníci mohli jíst donekonečna, a stejně by se nenasytili. Dívám se na Stara. Ještě před několika měsíci byl vyzáblý a zubožený. Teď se díky žírné trávě pěkně zakulacuje. Když jsme ho koupili, všichni ho měli za neobyčejně šeredného poníka. Byl zplstnatělý, hubený až hrůza a rozhrkaný, že sotva stál na nohou. A taky protivný. Ale teď už to není vychrtlý protiva, naopak. Jsem si jistá, že byl tak nerudný, protože ho nikdo neměl rád. Teď má mě a já ho mám nejradši ze všech koní na světě.

„Hele, koukni!“ ozve se Lisa a ukáže.

Po louce utíkají nějací dva lidé v černém. Zjeví se zničehonic a zmizí v lese na druhém konci louky.

„Že bych si zrovna sem šla zaběhat...,“ zamyslím se.

„Možná tu probíhá závod v orientačním běhu,“ napadne Lisu.

Víc se tím nezabýváme. Příjemně malátně ležíme na zádech a díváme se, jak po nebi plují bílé obláčky. Najednou se objeví další dva v černém. A tihle s sebou mají vlčáka. Posadíme se. Tohle začíná být docela podivné. Že bychom se opravdu připlेतly do trasy orientačního závodu? Jenže dva černě odění

závodníci zamíří přímo k nám. Když se přiblíží, ukáže se, že na sobě mají tmavě modré uniformy.

„To jsou policajti!“ vyhrkneme obě najednou.

Zastaví se před námi. Jsou udýchaní a čela se jim lesknou potem.

„Ahoj děvčata! Neviděly jste tudy někoho běžet?“ zeptá se jeden z nich.

„Před chvilkou tu utíkali dva, vběhli támhle do lesa,“ Lisa ukáže směr.

„Výborně! Jsme na stopě dvěma uprchlým vězňům. To byli určitě oni. Nemohly byste zajet na koni k nejbližšímu domu a zavolat pro posily? Potřebujeme víc lidí.“

Zírám s otevřenou pusou a nedostanu ze sebe ani hlásku. Zato Lisa je okamžitě v pozoru.

„Jasně že jo,“ řekne hbitě.

Jako bychom se octly v nějakém filmu. Uprchlí vězni, posily a policejní stíhání.

Najednou jsme rovnýma nohama skočily do mnohem většího dobrodružství, než v jaké jsme doufaly.

Policisté se rozběhnou k lesu a my s Lisou se kvapně vyhoupneme na koně. Star i Olle mají ještě pořád plnou hubu trávy. Ale zatneme jim paty do boků a halekáním je pobízíme do cvalu. Ve filmu taky hrdina nečeká, až jeho kůň dozvýchá, kdo to kdy viděl. Poníci překvapeně vystartují a zběsile uhánějí vpřed. Sedla a všechno vybavení necháme za sebou na louce.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.